

24 Μαρτίου 2015

“Ουκ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν”

/ [Γενικά](#)



Φωτο:arte.rai.it

Μια μέρα που γελούσαν όλα
γεννήθης άνθρωπε στη γη...
μεγάλωσες και ρίχτηκες μ' ορμή
στης γης τον αιώνιο τον αγώνα.

Ρίχτηκες μπρος και νίκησες
έρριξες τον εχθρό σου στον κρημνό
και γύρισες ψηλά στον ουρανό
το βλέμμα και προσκύνησες.

Είδες τον Πλάστη από ψηλά
και σκίρτησες από χαρά
κι' άνοιξες τα φτερά σου τα γερά
και πέταξες και πήγες στα ψηλά.

Μια νύχτα που θρηνούσαν όλα
με την ψυχή σου σκοτεινή

ρίχτηκες άνθρωπε στης γης
τις απολαύσεις και τα δώρα

και κατρακύλησες στη λάσπη
χωρίς πολύ να το σκεφτής
μα είδες σε λίγο να κρυφτής
πως δεν μπορούσες απ' τον Πλάστη.

Και τώρα μες' την πίσσα βουτηγμένος
βλέπεις την άλλη τη Ζωή
σαν μια εικόνα ζοφερή
οπού την έχεις χάσει.

Μιχαήλ Ζένιου

(Δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «Ανεβαίνοντας», Νοέμβριος 1965, όταν ήταν 18
χρόνων)